

[Glistrup]

skab til, hvordan man forhandler og klarer forholdene derovre, som min forgænger her på talerstolen har erhvervet sig, så kan jeg ganske roligt og uden nogen som helst tvivl fastslå, at man ikke kan tænke sig, at udvalg i unionssovjetteknægter demokratiets vilkår i højere grad end på den måde, hvorpå folketingets arbejdsmarkedsudvalg har virket her mellem første og anden behandling af nærværende lovforslag.

Det var en levende illustration af, at folketingets flertal har gjort galt, når man gentagne gange, senest i maj 1978, har forkastet fremskridtspartiets forslag om, at udvalgsmøder som regel bør være offentlige. At tænke sig, hvis der havde været fjernsyn på den forestilling, der foregik deroppe! Ja, vi kan vist roligt sige, at så havde den nok været bedre, end den rent faktisk var, men hvis man nu virkelig kunne have virket med skjult kamera deroppe og set, hvad det i grunden var, der skete!

Forholdet var jo det, at man havde nedsat disse 25-30 folketingsmedlemmer som øverste voldgiftsret, der nu skulle tage stilling umiddelbart til, hvordan et milliontalligt antal af danske husstande skal have grundlaget for deres økonomi i de næste par år. Det var det, vi skulle tage stilling til, og det var i og for sig ikke mærkeligt, at der var nogle repræsentanter for tillidsfolk for disse mange lønmodtagerhusstande, der var mødt frem for folketingets arbejdsmarkedsudvalg for at forklare, hvordan deres situation nu engang er.

Det var i og for sig ganske illustrerende, at toporganisationerne, LO og Dansk Arbejdsgiverforening, SALA og FTF, og hvad de nu ellers hedder, ikke mødte, for de har ikke ladet sig bluffe af det, som man underviser i samtidsorientering i skolen om, nemlig hvordan folketinget virker sagligt og overvejer de enkelte befolkningsgruppers stillingtagen, og derfor havde de ikke nogen grund til at møde. Men man kan ganske roligt sige om dem, der mødte, at de kunne akkurat lige så godt ligesom lærerne være blevet siddende fast i elevatoren og sidde der endnu, for de fik ikke noget som helst ud af det.

Det starter med, at man fortæller de pågældende: nu må I endelig passe på, I har allerhøjest 10, måske 15 minutter til at fremsætte det, der er det afgørende for hele jeres befolkningsgruppe igennem de næste 2 år

med hensyn til, hvordan jeres økonomi skal tilrettelægges. De fik altså meget hårdt indskærpet og indprentet, at mere tid måtte der virkelig ikke gå. Efter at de havde talt i disse 10-15 minutter, så meddelte man dem, at det, de havde fremført, ville indgå i udvalgets overvejelser.

Men udvalget overvejede bare ikke – det glemte man at fortælle – der var ikke antydning af overvejelser i det udvalg. Alt var sat fuldstændig på skinner, det skulle køres igennem, der kunne ikke rettes et komma i forhold til det, som regeringen var nået frem til at foreslå. Alle de mange særlige forhold, som vi hørte om, da Maskinmesterforeningen og buschaufførerne i Odense og Metal 13, og hvem der nu ellers var, fremførte deres synspunkter, var der ikke skygge af mulighed for at tage hensyn til, til trods for at de ganske klart ikke har været regeringen bekendt, dengang man oppe i de fine ambassadørværelser, eller hvor det var, sidste mandag traf sine afgørelser.

Men vi må da i hvert fald rose udvalget for, at man ikke forskelsbehandlede, man gav ikke medlemmerne bedre muligheder, end man gav deputationerne. Medlemmerne afleverede nogle spørgsmål, som de stillede skriftligt, men da svarene indløb, gav man os ikke tid til at læse svarene igennem. Når det viste sig, at svarene, dem, vi sådan lige kunne nå at skimme igennem, bare var en god snakken udenom, at det var goddag, mand – økseskaft-recepten, man i vidt omfang havde benyttet i ministerierne vedrørende langt de fleste af spørgsmålene, ja, så var der lukket for yderligere stillen spørgsmål. Der måtte ikke komme nogen oplysninger frem. Der måtte ikke virkelig blive en belysning af det. Det var den måde, som demokratiet fungerede på.

Det vil følge af det, jeg allerede har sagt, at jeg ikke kan deltage i hr. Kjeld Olesens tak til arbejdsmarkedsudvalgets formand for at have tilrettelagt forhandlingerne i arbejdsmarkedsudvalget på en god og værdig måde. På den anden side må jeg erkende, at der heller ikke mod ham, mod hr. Søren B. Jørgensen, skal lyde nogen særlig kritik, for han gjorde jo bare sit partisoldatarbejde. Det var så ganske åbenbart det, der blev udført, og det hele skulle bare jages og jaskes igennem, uden at der var nogen som helst realitetsmulighed for, at man overhovedet ville lytte til